

mona kasten

veriť znova

*Na zlomené srdce
sa nedá len tak zabudnúť*

17+

YOLINA

mona kasten verit' znova

Preložila Martina Šturcelová

Mona Kasten

Veriť znova

Preložila Martina Šturcelová

YOLI

Mona Kasten
TRUST AGAIN

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © 2021 by Martina Šturcelová

Jacket design © 2021 by Kateřina Stárková

Cover photo © Shutterstock

Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7839-4

*Mojim drahým dievčatám –
Biance, Caro, Kim, Laure,
Nadine, Rebecce a Yve*

piesne ku knihe

- Weaker Girl* – Banks
War of Hearts – Ruelle
Lay It All on Me – Rudimental (feat. Ed Sheeran)
Into You – Ariana Grande
Let Me Love You – Ariana Grande (feat. Lil Wayne)
What a Feeling – One Direction
Never Enough – One Direction
Bloodsport – Raleigh Ritchie
No Pressure – Justin Bieber (feat. Big Sean)
Only Love – Ben Howard
Rivers in Your Mouth – Ben Howard
Remnants – Jack Garratt
In the Shadow of a Dream – James Morrison
To the Wonder – Aqualung (feat. Kina Grannis)
Everything is Lost – Maggie Eckford
dRuNk – ZAYN
Show Me Love – Robin Schulz & J. U. D. G. E.
Close – Nick Jonas (feat. Tove Lo)
We Don't Talk Anymore – Charlie Puth
(feat. Selena Gomez)
Where's My Love – SYML

1. kapitola

Písanie v kaviarni bol fakt nápad za milión.

Dopadlo to katastrofálne.

Stál predou mnou chalan a tváril sa, akoby čakal na moju odpoveď. Netuším, prečo došiel k záveru, že ho počujem. Možno si myslel, že viem odčítať z pier. Moje slúchadlá boli veľké ako pizza a vážili hádam päť kíl. Kúpila som si drahší model, aby som sa mohla pri práci naplno sústrediť a nepočula ruchy zvonku.

Presne preto nerada píšem na verejnosti. Hluk sa dá zniest iba so zvukotesnými slúchadlami a navyše človeka neustále niekto otravuje. Teraz platilo to prvé.

Chalan vyzeral dobre, nepopieram. Mal ryšavohnedé vlasy a pekné hnedé oči. V rifliach a úzkom tričku napnutom na pleciah bol naňho naozaj príjemný pohľad. Napriek tomu som mala čudný pocit.

Pomaly som odtiahla pravé slúchadlo od ucha.

„Prosím?“ Naklonila som hlavu, aby som lepšie počula. V ľavom uchu mi totiž naplno hulákala Halsey.

Chalan prižmúril oči. „V piatky sem často chodieváš,“ vyslovil s vystrčenou bradou. „Viacrát som si si ťa všimol.“

Bola to pravda, hoci som sa tak nerozhodla dobrovoľne. Keby bolo po mojom, trávila by som piatkové popoludnia

v internáte vedľa Woodshillskej univerzity. Lenže za spolubývajúcu som mala nymfomanku.

„Hej. Majú tu dobrú kávu,“ zamrmlala som. Nepáčilo sa mi, ako sa ten chalan na mňa pozerá. Akoby v niečo dúfal a nepripúšťal si možnosť, že zlyhá.

Aj on naklonil hlavu. Úsmev sa mu rozťahol. „Nepiješ kávu. Väčšinou si objednáš horúcu čokoládu. Čoskoro sa vonku oteplí, tak som zvedavý, čo si vyberieš potom.“

Dlane mi zvlhli, prehltna som. Začínal ma desiť. Nepatril som predsa k zákazníkovi, ktorí sa bijú o stoličku pri okne, a v kaviarni *Patriot* som si zvyčajne našla miesto na hornom poschodí v zadnom rohu chrbtom k zákazníkovi. Malý okrúhly stôl s ošúchanými stoličkami bol dokonalým úkrytom. Nikdy by som nepovedala, že by ma tu niekto pozoroval.

Tá predstava ma vystrašila.

Sledoval ma už dlhšie? Bože, čo ak videl, na čom robím?

„Rád by som to zistil,“ pokračoval hlasom o oktávu nižším.

Neverila som vlastným očiam. Naozaj na mňa skúšal číslo s hlbokým hlasom a so zmyselným pohľadom? Keby som bola iný typ dievčata, možno by to aj zabralo, no mužskému pohľaviu som sa vyše roka vyhýbala ako moru.

„Vážim si tvoju ponuku,“ začala som a odsunula si vrkoč. Trčali mi z neho dorastajúce vlasy a nepríjemne ma pichali do očí. „Nepovažujem to však za dobrý nápad.“

„No tak,“ namietol chalan a pritiahol si voľnú stoličku od vedľajšieho stola. Otočil ju naopak, sadol si obkročmo a oprel sa rukami o operadlo. „Som dobrý poslucháč.“

Ako prišiel na to, že s ním chcem hovoriť? Preletela som pohľadom po svojom počítači. Pre istotu som nastavila menšie písmo a stlmila jas obrazovky. Napriek tomu ma svrbeli prsty, aby som ho radšej zavrela. Jeho obsah nebol určený cudzím očiam, aspoň nie teraz.

Grover do mňa prudko vnikol. Hlasno som zastonala. Zo živočíšneho vzdychu, ktorý sa mu pritom vydral z pľúc, som takmer vyvrcholila.

Určite to nebolo nič pre tohto neznámeho čudáka.

„Aký predmet?“ nadhodil a ukázal na počítač.

S predstieranou ľahkosťou som ho zavrela, slúchadlá som stiahla na krk a opatrne cez ne pretiahla vlasy. Potom som zdvihla zo zeme tašku a strčila do nej Watsona, svoj obrovský laptop, ktorý som si kúpila pred tromi rokmi. Meral odhadom dvadsaťpäť centimetrov a aj primerane vážil.

Chalan ma nežne chytil za predlaktie. „Jasné, chápem. Nechcel som ťa vystrašiť. Už idem,“ vyslovil takmer placho. „Vyzerala si osamelo, tak mi napadlo...“ Neohrabane pokrčil plecami.

Dobre, už nebol taký tajomný.

„Pozri, si milý...“ Rýchlo som lovila v pamäti, či sa mi predstavil.

„Cooper,“ našepkal mi.

„Cooper,“ zopakovala som s úsmevom. „Naozaj. Pôsobíš ako milý chalan, no už musím ísť. Čaká ma toho ešte veľa a tu sa nedokážem sústrediť.“ Vymanila som sa z jeho zovretia a strčila nabíjačku aj s káblom do predného vrečka tašky.

„Mohli by sme si to niekedy zopakovať. Keď nebudeš mať toľko práce,“ navrhol Cooper.

Stisla som pery, nech sa ovládnem, a vstala som. „Nemám záujem. Prepáč.“

Cooper sa postavil tiež a pomaly si ma premeral od hlavy po päty. „Asi som ťa zle odhadol.“

Prekvapene som zažmurkala. „Prosím?“

„Vyzeráš ako baba, čo sa rada zabaví.“ Jeho pohľad už nebol priateľský, ale skôr pohŕdavý. „No si zjavne poriadne prudérna. Škoda.“

Plusové body, ktoré dovtedy nazbieral, sa v momente zmenili na mínusové.

„Beriem späť, Cooper. Vôbec nie si milý chalan,“ vyhrkla som a pozbierala zo stola a stoličky zvyšok svojich vecí. Nakoniec som si prevesila tašku cez plece.

„Alebo si lesbička? V tom prípade si to mala povedať hneď!“

To fakt?

„Moja sexuálna orientácia je iba moja vec. To, že som ti dala košom, automaticky neznamená, že sa mi nepáčia muži,“ precedila som cez zuby. „Alebo že som prudérna, ak som neskočila na ten trápny trik s hlbokým hlasom a táraním o tom, ako ma už dlhšie pozoruješ.“

Vzápätí som zbehla po schodoch a vyletela z kaviarne najrýchlejšie, ako sa s taškou na pleci dalo.

Zhlboka som sa nadýchla čerstvého februárového vzduchu. Stále bolo dosť chladno a z úst mi vychádzala para. Vylovila som z vrečka štrikovanú svetlohnedú čiapku a nasadila si ju až cez uši. Dokonalo ma chránila pred ostrým vetrom typickým pre Woodshill. Šál som si omotala okolo krku, sčasti aj okolo tváre a v hlave som si prechádzala možnosťami.

Na internát som sa vrátiť nemohla. Moja spolubývajúca Sawyer mala znovu pánsku návštevu a ani náhodou som netúžila byť svedkom jej sexuálnych aktivít. To bol aj jeden z dôvodov, prečo som si kúpila také drahé zvukotesné slúchadlá. Riziko, že v izbe zas natraším na polonahého chalana medzi jej nohami, bolo priveľké.

Kaviareň ako miesto na písanie odteraz nepripadala do úvahy. Kým tam strichol ten nechutný človek, nedostal by ma dnu ani pár volov.

Napadla mi univerzitná knižnica. Dnes zatvárali až o desiatej, no na moje rozpracované dielo nebola veľmi vhodná. Zdržiava sa tam priveľa ľudí, ktorí by mohli čo i len letmo zbadat', čo píšem.

Strčila som si ruky do vreciek a v jednom som narazila na kovový predmet. Ponuré myšlienky okamžite zmizli. Jasně!

Asi pred dvomi mesiacmi sa moja najlepšia kamarátka Allie presťahovala do nového bytu štvrthodinu cesty od školy a dala mi náhradný kľúč. Po prvé, bola som oficiálna teta jej kocúra Spideyho a v jej neprítomnosti som ho chodievala kŕmiť, a po druhé, Allie vedela o Sawyerinom sexuálnom živote. Ponúkla mi útočisko, keby ma spolubývajúca znovu vymkla. Málokedy som našla odvahu využiť jej návrh, no dnes mi neostala iná možnosť.

Vytiahla som mobil a zavolała jej. Nedvihla, tak som jej napísala esemesku, že prídem.

Hocikoho iného by som sa zdráhala prosiť o pomoc, no v Allinom prípade to bolo iné. Spoznali sme sa minulý semester na úvodných hodinách. Všimla som si ju iba preto, lebo vyzerala presne tak, ako som sa ja cítila – absolútne zúfalo. Bez okolkov som jej podržala miesto vedľa seba a odvtedy sme nerozlučné kamarátky.

Bývala so svojím priateľom Kadenom vo veľmi peknej štvrti. Zeleň síce ešte pokrýval mráz, no v najbližších mesiacoch určite rozkvitne do krásy. Bytovka stála neďaleko malého parku a poskytovala skvelý výhľad na horu Wilson a okolité doliny.

Ešte pred rokom by som sa stavila aj o svoj počítač, že krajšie mesto ako Portland nejestvuje. Dnes sa však môj domov spájal so spomienkami, ktoré by som najradšej vymazala, a vo Woodshille sa mi to celkom darilo. A nielen to. Nazbierala som tu aj kopolu nových.

Odomkla som vchodové dvere a vyšla na druhé poschodie. Trávila som tu toľko času, že som cestu poznala hádam lepšie než tú do internátu. Dvere na byte bolo treba trochu pritiahnuť, potom sa do nich poriadne zaprieť. Až tak sa dali otvoriť. Len čo som vstúpila do chodby, zamňaukal Spidey.

„Je niekto doma?“ zvolala som. Tašku s počítačom som zložila na podlahu a rozopla si bundu. Stále som si nebola istá, či je byt prázdny, tak som nerozhodne vkročila do obývačky.

Nič.

Iba Spidey ticho priadol, keď sa mi obtieral o nohu. Nežne som ho pohladkala po červenom tigrovanom chrbte a s blaženým úsmevom som sa vrátila po tašku. Plán bol rozložiť sa na gauči.

Lenže potom sa stalo čosi, čo by sa nedalo vymyslieť ani v najhorších snoch.

Penis.

Ten som zbadala ako prvý.

V mojom zornom uhle sa ocitol dosť veľký penis, oči vidne pripravený na akciu. Vyvalila som oči na Kadena, ten na mňa zísal s otvorenými ústami. Prešlo pár nekonečných sekúnd. Skutočne som sa nechcela pozerieť, no bol nahý a moje oči si robili, čo chceli. Radšej som ich zatvorila.

Škoda, že som sa nevedela na povel vypariť.

„Kaden?“ zvolala moja najlepšia kamarátka zo spálne. Bolo to ako heslo.

V momente som sa zvrtila, a pritom som sa, samozrejme, potkla o Spideyho, keďže som mala stále pri-vreté oči. Vzápätí som zutekala, akoby mi ktosi podpálil podrážky. Kaden za mnou zakričal, no sústredila som sa iba na únikovú cestu. Podpätky mojich členkových čižiem s rachotom duneli na žulových schodoch. Vtom som do niekoho v plnej rýchlosti vrazila.

Náraz ma ochromil, tvár sa mi skrivila od bolesti. Zapotácala som sa a rozhodila rukami v zúfalej snahe niečoho sa chytiť. Zdrapila som telo oproti sebe, no chalan sa zatackal tiež. Vzápätí ma radšej strhol dolu, aby sa na mňa nezvalil. Pripadalo mi to celkom milé.

Kým som sa konečne pozbierala zo zeme, v duchu som si k mizernému dňu pripísala hrubý červený krížik.

Au! Zrejme som si zlomila nos. A okrem toho aj koleno a rebrá.

„Vždy som sníval, že sa na mňa vrhneš, no až tak do slova som to nemyslel,“ začula som spod seba. Dych mi uviazol v pľúcach.

Do pomyselného kalendára som pridala ešte jeden červený krížik, zakrúžkovala to čiernou a doplnila aj smajlíka. Tú malú opičku, čo si zakrýva oči.

Odhrnula som si z čela červené pramene a zbadala žiarivý tmavomodrý pohľad.

Tie pobavené iskričky som dobre poznala. Rovnako aj zamatový hlas, šibalské kútiky úst a neposlušné čierne vlasy.

Spencer.

Ocitla som sa uprostred najhoršej nočnej mory. Ležal podo mnou jediný chalan, pri ktorom som občas prehodnocovala svoj celibát. Ten som držala od posledného rozchodu.

„Asi som si zlomila nos,“ zaskučala som a odfúkla si z oka ofínu. Aj dotyk vlastného dychu ma zaboľel.

Cítila som, ako sa dlaň presunula z môjho boku k tvári a opatrne sa dotkla nosa. Aj napriek bolesti ma jeho dotyk príjemne poštekľil.

„Nie je zlomený.“

Istota v jeho hlase ma zarazila. „Odkiaľ to vieš?“ zaujímalo ma.

Znovu ma chytil za bok, akoby tam jeho ruka patrila. S absolútnou sebaistotou. Nebola som schopná ani sa pohnúť.

„Už som mal zlomený nos,“ pripomenul Spencer a pootočil hlavu z profilu. „Vidíš?“

Fakt. Na koreni nosa mal malý hrbol'. Asi sa mi zatemnil mozog, keď som sa pomaly zosunula pohľadom po línii jeho sánky cez ústa a naspäť. V hrudníku sa čosi pohlo a vtom som sa prebrala z tranzu.

Obozretne som sa odtisla od zeme a vstala.

„Prepáč. Nechcela som ťa zvaliť.“

Aj Spencer sa pozbieral a s úškrnom sa mi uklonil.

„Bolo mi ctou, Dawn,“ vyhlásil, znovu sa vystrel a zahľadel sa na mňa zhora.

Bol vysoký, oveľa vyšší než ja, čo sa pri mojom úbohom metri päťdesiatosem nedalo považovať za bohvieaký umelecký výkon.

„Keby si v budúcnosti potrebovala opornú stenu, daj mi vedieť. Moje číslo máš.“ Vystavil na obdiv svoje biele a rovné zuby.

Znovu sa mi čosi udialo v hornej časti tela, tentoraz v bruchu.

Prekliaty Spencer Cosgrove.

Hneď ako som ho prvý raz zbadala, napadlo mi jediné – no doriti.

Keďže som ho považovala za Kadena, ktorý sa vtedy nesprával k Allie bohvieako priateľsky, poriadne som sa doňho pustila. Zaškeril sa a v duchu som znovu zahrešila. Doriti, doriti.

Allie nedorozumenie vysvetlila, hoci som mala chuť hnevať sa naňho ďalej. Mala by som tak skvelú zámienku na ignorovanie pravdy. Spencer sa mi totiž zapáčil.

Vyzeral tak úžasne, až to bolo pre okolie nebezpečné. Nechcela som, aby sa mi páčil, no neubránila som sa tomu. Hoci som sa všemožne snažila.

„Dawn?“ pripomenul sa so zamračeným výrazom. „Si v poriadku? Dúfam, že si si neudrela prisilno hlavu o moju oceľovú hrud'.“

Jasné, že žartoval. Tak ako vždy. Nemal mohutnú po-

stavu, no to mu na atraktivite neuberalo. Práve naopak. Jeho štíhle, šlachovité telo bežca bolo priam dokonalé. Ani priveľmi svalnaté, ani chudé. Presne medzitým. Jedno-ducho... božské!

„Som rada, že som vrazila do tvojho mocného tela, nie do steny,“ odvetila som zadychčane a poobzerala sa po Watsonovi. Asi to pri náraze slušne schytil. Hrubá taška ho hádam zachránila pred najhorším. Nemala som peniaze na nový počítač.

„Bola si u Allie?“ spýtal sa Spencer. Zbadala som, ako jednou rukou dvíha Watsona zo zeme a druhou oprašuje tašku.

Jeho otázka mi oživila spomienku. Vypleštila som našho oči.

„Nesmieš ísť hore!“ Energicky som pokrútila hlavou. Vlasy sa mi rozhojdali a jeden prameň sa mi prilepil na pery. Odfúkla som ho.

Spencer sa zamračil. „S Kadenom sme dohodnutí.“

Chcela som mu povedať, že Allie s Kadenom sú zaneprázdnení, alebo to nejako pekne opísať, no iba som vyhrkla: „Penis.“

Spencer zmätene zažmurkal. „Čože?“

„Penis!“ zopakovala som ako poškriabané cédečko. Tentoraz dôraznejšie.

Pripomínalo mi to hru, pri ktorej vyhráva ten, kto zakričí slovo na verejnosti najhlasnejšie.

„Rád ti ukážem Cosgrova juniora, no bodlo by súkromie, nemyslíš?“ Spencer mi opätoval pohľad, potom ľahostajne pokrčil plecami. „Ak však na tom trváš, spravíme to tu. Skôr či neskôr by k tomu aj tak došlo.“ Začal si rozopínať opasok.

V momente som mu odrazila ruky. „Nie tvoj penis, ty idiot,“ precedila som cez zuby. „Keď som vošla do bytu, Kaden bol nahý. Podľa mňa... na nás teraz nemajú čas.“

Spencer stisol pery, no plecía sa mu roztriasli.

„Len sa smej,“ dodala som trpko a pustila mu ruky.

Zaklonil hlavu a naplno sa rozrehotal. Chrapľavo, zvučne. Jeho smiech zaplnil celé schodisko a príjemne ma zahrial.

Trochu ma to našťvalo.

Frustrrovane som vzdychla a zložila tašku s počítačom na zem. „Dnes nie je dobrý deň.“

„Čo máš v pláne?“ vyzvedal Spencer a šibalsky sa uškrnul.

„Musím pracovať a netuším kde,“ odvetila som.

„Prečo sa nevrátiš na internát?“ spýtal sa Spencer a pritom sa hral so zipsom na bunde. Otáčal ho, poťahoval hore-dolu.

Typický Spencer. Stále ho niečo zamestnávalo. Zrejme by nepostál, ani keby šlo o život. Mal v sebe veľa energie. Hral sa so všetkým, čo mu prišlo pod ruku. Keď sme sa s Allie učili a on prišiel za Kadenom, klepkal perom o knihu alebo ním šťukal. Privádzal nás tým do šialenstva.

Spočiatku mi to pripadalo zvláštne. Na jednej strane ma iritovalo, že sa mi páči, na druhej strane ma znervózňovalo, že je v jednom kuse v pohybe. Časom som si však na Spencera zvykla. Dnes patril medzi mojich najlepších kamarátov.

Bol iba kamarát. Nič viac.

„Sawyer je... zaneprázdnená, tak som šla do kaviarne. Lenže tam som sa nemohla sústrediť. Navyše ma tam jeden čudák pozýval na kávu. Presunula som sa teda sem, pretože som si myslela, že Allie s Kadenom nie sú doma.“

Spencer dusil ďalší výbuch smiechu. „Nepovedz, že si aj Sawyer prichytila pri...“

Prudko som zdvihla hlavu. „Nie, to nie.“

Zaiskrili mu oči. Bolo jasné, že mi neverí ani slovo. „Tak poď ku mne.“

Chcela som namietnuť, no došlo mi, že som u Spencera ešte nebola. Mali sme spoločných kamarátov, trávili sme spolu veľa času, no ani raz sme sa nestretli uňho. Po pravde, zaujímal ma, prečo nás k sebe nepozval.

Napriek tomu som musela odmietnuť. Nezniesla som predstavu, že by som s ním ostala sama. Nestávalo sa to často, no keď už k tomu došlo, nevedela som od neho odtrhnúť oči. V partii sa mi to darilo.

„Asi to nie je dobrý nápad.“

Sklonil sa ku mne. „Prečo nie?“ Zamyslene si ma premeral. Bol blízko. Veľmi blízko.

Srdce sa mi rozbúšilo, hoci na to nebol dôvod. Pri nikom. Zakázala som mu to. Prekliaty zradca. Starám sa oň a ono sa mi takto odplatí.

„Pretože...“ odkášala som si. Na jeho trpkú vôň a charizmatiké vyžarovanie zareagoval môj inštinkt, samozrejme, okamžite. Vôbec to však nesúviselo so mnou a s mojimi túžbami. Horúčava sa mi nesmela dostať do líc. Potrebovala som odstup. Niektorým dievčatám sa červeň hodí. Vyzerajú, akoby sa práve vrátili zo zimnej prechádzky. Mne sa ihneď vyhodia flaky na krku a tvári. Vôbec to nepôsobí atraktívne. Červenat' sa rovno pred Spencerom navyše neprichádzalo do úvahy.

Akoby mi čítal myšlienky. Narovnal sa a zdvihol zo zeme moju tašku s počítačom.

„Hej!“ zvolala som a vyskočila. Natiahla som si bundu, a keď som sa otočila, Spencer už trielil dolu schodmi. „Vráť mi Watsona!“

Odrazu zastal a zdvihol ku mne zrak. „Watsona? Ako John Watson?“

Prikývla som a cestou k nemu som si omotala šál okolo krku. Spencer sa zarehotal na plné pľúca.

„Keby si vedela, ako rád by som ťa teraz pozval na rande.“

Vzdychla som. Takto to prebiehalo zhruba polrok. Takmer každý deň ma pozýval na rande a zakaždým som odmietla.

Nestretávala som sa s chalanmi. Nemala som o nich záujem. Odhliadnuc od telesných túžob som sa rozhodla, že si už s nikým nič nezačnem.

„Poznáš moju odpoveď.“ Zastala som na schode nad ním. Konečne sme mali oči v rovnakej úrovni.

Videla som iba modrú farbu. Modrú a pod ňou úškrn.

„No ideš so mnou aj tak, alebo nie?“

„Mám na výber?“

V tej chvíli sa zvrtol a zvyšok schodov doskákaval s Watsonom pod pazuchou ako s rukojemníkom.

Tolko k mojej odpovedi.